

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3873/2024
06.11.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Надежде Видић и Гордане Комненић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Иван Ћаловић, адвокат из ..., против туженог „ТЕЛУС“ а.д. привредно друштво за одржавање и обезбеђивање објеката, имовине и друге услуге, Београд, чији је пуномоћник Војислав Јовановић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 160/24 од 02.04.2024. године, у седници одржаној 06.11.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 160/24 од 02.04.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Чачку П 18/23 од 10.07.2023. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се поништи као незаконито решење туженог бр. ... од 03.09.2020. године и наложи туженом да тужиоца врати на рад на послове и задатке који одговарају степену и врсти стручне спреме и признају му сва права из радног односа, што је тужени дужан признати и тужиоца вратити у радни однос. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом на име трошкова парничног поступка исплати 403.875,00 динара, са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 160/24 од 02.04.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужиоца да се обавезе тужени да му накнади трошкове жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавило благовремену ревизију због погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одговор на ревизију. Трошкове ревизијског поступка није тражио.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11...10/23), Врховни суд је оценио да је ревизија основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог на неодређено време, најпре на пословима ..., а потом на пословима Тужиоцу је решењем туженог од 19.05.2020. године утврђено право на коришћење годишњег одмора за 2019. годину у трајању од 20 дана почев од 01.06.2020. године закључно са 26.06.2020. године, с тим што је по том решењу био дужан да ступи на рад 27.06.2020. године. Због наступања разлога за привремену спреченост за рад тужиоца прекинуто је коришћење годишњег одмора по наведеном решењу, па је тужилац од 22.06.2020. године до 21.07.2020. године био привремено спречен за рад. Потврду о наступању привремене спречености за рад тужилац је доставио туженом поштом 24.06.2020. године, а није у року од 24 часа од наступања разлога о спречености за рад обавестио непосредног руководиоца. По престанку разлога за привремену спреченост за рад тужилац у периоду од 22.07.2020. године до 28.07.2020. године (укупно пет радних дана) није долазио на посао код туженог нити је о разлозима недоласка обавестио послодавца сматрајући да је у том периоду наставио да користи преосталих пет радних дана годишњег одмора за 2019. годину, које није у целости искористио по решењу послодавца од 19.05.2020. године. Тужиоцу је потом решењем туженог одређено коришћење првог дела годишњег одмора за 2020. годину, у периоду од 29.07.2020. године до 11.08.2020. године, али је тужилац у току трајања одмора поново отворио боловање 06.08.2020. године. Решењем туженог П 126 од 03.09.2020. године тужиоцу је отказан анекс уговора о раду (пречишћен текст уговора о раду) од 11.03.2015. године са изменама од 26.11.2019. године до 24.07.2020. године на основу члана 175. став 1. тачка 4. Закона о раду, због повреде радне дисциплине предвиђене чланом 179. став 3. тачка 8. Закона о раду – непоштовање радне дисциплине у погледу неоправданог одсуствовања са рада у вези члана 11. став 1. тачка 3. алинеја Б уговора о раду (ако запослени у току месеца два пута неоправдано изостане са рада или 3 радна дана у периоду од 100 дана) и алинеја В уговора о раду (ако у року од 24 часа не обавести одговарајућег запосленог о спречености доласка на рад). У образложењу побијаног решења, између осталог, наведено је да тужилац у периоду од 22.07.2020. године до 28.07.2020. године (укупно пет радних дана) није долазио на посао нити се јавио претпостављенима; да је потврду о наступању привремене спречености за рад доставио туженом 24.06.2020. године али је пропустио да у року од 24 часа обавести одговорног запосленог (непосредног руководиоца ББ предрадника у РЈ Чачак) о спречености доласка на рад односно наступању привремене спречености за рад; да је тужиоцу у периоду од 29.07.2020. године до 11.08.2020. године омогућено коришћење првог дела годишњег одмора за 2020. годину; да је 11.08.2020. године када га је телефоном позвао предрадник РЈ Чачак ББ како би му уручио радни налог и обавестио га где би требало да почне да ради наредног дана, 12.08.2020. године, тужилац истог обавестио да је почев од 06.08.2020.

године привремено спречен за рад и да је отворио боловање; да је тужилац упозорен на постојање разлога за отказ уговора о раду упозорењем ... од 11.08.2020. године и допуном упозорења ... од 14.08.2020. године као и да се тужилац изјаснио на наводе из упозорења и допуне упозорења уз достављено мишљење Синдиката „Телекома Србије“ чији је члан тужилац.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, на оцени Врховног суда правилно су нижестепени судови одбили захтев за поништај оспореног решења као незаконитог, уз правилан закључак да је у конкретном случају образован отказни разлог, непоштовање радне дисциплине из члана 179. став 3. тачка 8. Закона о раду, на коме је оспорено решење о отказу уговора о раду тужиоцу засновано.

Чланом 179. став 3. тачка 8. Закона о раду („ Сл. Гласник РС “ број 24/05 95/18) прописано је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који не поштује радну дисциплину, ако не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца. Чланом 180. ставом 1. истог закона прописао је да је послодавац дужан да пре отказа уговора о раду у случају из члана 179. став 3. овог закона, запосленог писаним путем упозори на постојање разлога за отказ уговора о раду и да му остави рок од најмање осам дана од дана достављања упозорења да се изјасни на наводе из упозорења, док ставом 2. да је у упозорењу из става 1. овог члана, послодавац дужан да наведе основ за давање отказа, чињенице и доказе који указују на то да су се стекли услови за отказ и рок за давање одговора на упозорење. Уговором о раду са Анеском II од 24.07.2020. године, закљученог између тужиоца и туженог, чланом 11. став 1. тачка 3. прописано је да се запосленом може отказати уговор о раду ако запослени не поштује радну дисциплину односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца и то ако у току месеца два пута неоправдано изостане са рада или три радна дана у периоду од 100 дана (алинеја б).

Коришћење годишњег одмора, зависи од одлуке послодавца и организације процеса рада, из ког разлога годишњи одмор прекинут због привремене спречености за рад запослени не може самоиницијативно наставити по престанку боловања. У таквој ситуацији, запослени је дужан да се по престанку привремене спреченост за рад обрати и јави послодавцу ради утврђивања времена коришћења преосталог дела годишњег одмора (члан 75. Закона о рад у вези члана 192 став 1 истог закона.).

Како је у конкретном случају тужилац након престанка привремене спречености за рад, самоиницијативно наставио да одсуствује са рада пет радних дана, у периоду од 22.07.2020. године до 28.07.2020. године (пет радних дана), иако је био свестан односно иако је морао знати да такво поступање, супротно закону и акту послодавца, представља радну недисциплину, а одсуство са рада у наведеном периоду чини неоправданим, то је и по оцени Врховног суда, на страни тужиоца образован отказни разлог из члана 179. став 3. тачка 8. Закона о раду који му је оспореним решењем стављен на терет. Наиме, понашање запосленог противно наведеним успостављеним правилима под којима се одсуство са рада сматра оправданим, о којима је морао знати и био дужан водити рачуна, представља акт кршења радне дисциплине и довољан и оправдан разлог за отказ од стране послодавца, па

указивање ревизије на околност да је тужилац сматрао да наставља раније одобрени годишњи одмор по решењу туженог од 19.05.2020. године и да је тужени требало да га обавести о наступању другачијег статуса у случају пропуштања обраћања послодавцу као у конкретном случају, не представљају извињавајуће околности које би биле од утицаја на постојање отказног разлога.

Имајући у виду изнето, као и да је доношењу оспореног решења правилно претходило писмено упозорење тужиоцу у смислу члана 180. став 1. и 2. Закона о раду, побијано решење о отказу уговора о раду је формално и садржински законито, због чега је тужбени захтев за поништај решења о отказу уговора о раду и враћање на рад правилно нижестепеним одлукама одбијен као неоснован.

Из наведених разлога, Врховни суд је, сматрајући да осталим наводима ревизије није доведена у сумњу правилност и законитост побијане пресуде, на основу члана 414. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић